

Тепавски. (Глсда въ недоразумѣние Павла).

Павелъ. (Ходи нервно изъ стаята, безъ да вдигне глава).

Тепавски. (Жегнатъ). Какво има, Павле, че си тѣй . . .

Павелъ. (Само го изгледва и пакъ продължава ходенето).

Тепавски. Викалъ си ме веднага —

Павелъ. Да, викахъ те.

Тепавски. Тогава?

Павелъ. (Спира се). Само едно: Ако чувствувашиъ себе си кавалеръ — добрѣ. Ако ти е мило за нашето другарство и уважавашиъ миналото — добрѣ. — Инъкъ нищо да не говоримъ.

Тепавски. За това и дойдохъ. Така че . . . освѣнъ това азъ подразбирамъ . . .

Павелъ. Тогава седни!

Дълго мълчание.

Тепавски. (Седа).

Павелъ. (Седа). Ти самъ каза, че подразбирашиъ, поканата ми. Ще рѣче можемъ направо да почнемъ.

Мълчание.

Тепавски. И на това съмъ съгласенъ.

Павелъ. Кажй ми тогава, кой бѣше първи отъ двама ви?

Тепавски. Незнамъ.

Павелъ. Какъ!

Тепавски. Защото школницитѣ, когато се за дѣватъ изъ улицитѣ, носѣйки книги подъ рѣжа за училище, немогатъ каза кой е далъ първъ знакъ?

Павелъ. Значи още отъ тогава?

Тепавски. Нѣкога, като школници, съвсѣмъ невинно се срѣщаха погледитѣ ни на улицата; по-